

PROLOGAS

Aš esu tik mergina, stovinti priešais
vaikiną ir prašanti jį mylėti.

– „*Noting Hilas*“

Iš mamos išmokau auksinę pasimatymų taisyklę, dar prieš pradėdama lankyti antrą klasę.

Kartą septynerių, susapnavusi košmarą, išėjinau į jos kambarį. (Namo dydžio svirplys gal ir nebūtų labai baisus, bet jei jis kalba roboto balsu ir žino tavo vardą, tai ištis šiuurpu.) Per senutėlį televizorių, stovintį ant komodos, rodė „Bridžitos Džouns dienoraštį“. Buvau pažiūrėjusi gerą gabalą filmo, kai mama pamatė mane susirangiusią kiūtant lovos gale. Tuo metu jau buvo per vėlu gelbėti mano akis ir ausis nuo anaip tol ne pirmokams skirto turinio, todėl ji tik apglėbė mane ir mudvi kartu sulaukėme laimingos pabaigos.

Tačiau nebrandžios pirmokės smegenys jos nesuprato. Kodėl Bridžita atsisakė to gražaus vyro – tikro žavesio įsikūnijimo – dėl klaikaus nuobodos, keliančio vien žiovilį? Kokia to prasmė?

Taip, visiškai nesuvokiau filmo esmės ir iki ausų įsimylėjau plevėšą. Iki šios dienos užuodžiu mamos kvėpalų aromatą, dvelkiantį vanile, ir girdžiu jos balsą, kai ji, glostydama man plaukus, pamokomai sako:

– Žavesys ir paslaptینگumas toli nenuves, Libe Lu. Tokie dalykai visada greitai išgaruoja, todėl niekada, niekada nesirink blogo berniuko.

Vėliau mudvi drauge patyrėme šimtus panašių akimirų, tyrinėdamos gyvenimą per romantinius filmus. Tai buvo mudviejų laikas. Atsirėmusios į pagalves, užkandžiaudavome ir žiūrėdavome jos laimingų, bučinių kupinų filmų pabaigų kolekciją, kaip kiti žiūri menkaverčius realybės šou.

Žvelgdama atgal, suprantu, kad turbūt dėl to tikiu tobula romantika nuo tos dienos, kai išmokau parašyti žodį „meilė“.

Mamai mirus, man liko jos nepalaužiamas tikėjimas laiminga pabaiga. Žinojimas, kad meilė visada sklendo ore, visada yra įmanoma ir kad visada verta jos siekti.

Ponas Vienintelis – šaunus, patikimas vaikinąs – galėjo laukti už kito kampo.

Kaip tik todėl visada buvau pasiruošusi.

Žinojau – tik laiko klausimas, kada *tai* pagaliau nutiks ir man.

PIRMAS SKYRIUS

Niekas neturėtų rinktis savo širdies draugo,
būdamas dešimties. Koks čia smagumas?

– „*Mergina iš Alabamos*“

Diena prasidėjo įprastai.

Ponas Fidžpervertas paliko plaukų kamuoliuką mano šlepetėje, plaukų tiesintuvu nusideginau ausį, o kai atidariau duris, pasirengusi keliauti į mokyklą, pamačiau kaimynystėje gyvenantį mirtiną priešą, įtartinais išsidrėbusį ant mano automobilio kapoto.

– Ei! – Pasibalnojusi nosį akiniais nuo saulės, užtrenkiau duris ir nupėdinau, po teisybei, tekina nuskuodžiau prie jo, stengdamasi nesubraižyti savo naujų batelių, išmargintų gėlių raštu.

– Lipk nuo mano automobilio.

Vesas nušoko nuo kapoto ir iškėlė rankas, rodydamas visuotinai suprantamą *aš nekaltas* gestą, nors jo šypsenėlė bylojo visai ką kita. Be to, pažįstu jį nuo darželio laikų; šis vaikėzas nebuvo kaltas nė vienos dienos savo gyvenime.

– Ką turi rankoje?

– Nieko. – Jis užkišo ranką už nugaros, kažką slėpdamas. Nors Vesas šiek tiek ūgtelėjo, suvyriškėjo ir tapo patrauklesnis nei pradinėje mokykloje, vis tiek liko toks pat nebrendyla, „netyčia“ petarda sudeginęs mano mamos rožių krūmą.

– Tu tokia paranoikė, – išsišiepė.

Stovėdama priešais Vesą, iš padilbų pažvelgiau į jį. Jo veide švietė padaužiška išraiška, o tamsios akys, gaubiamos neįtikėtinai ilgų ir tankių blakstienų, – nes gyvenimas nėra teisingas, – išdavė viską, jam net nepravėrus lūpų.

Pakeltas antakis leido suprasti, kaip kvailai, jo manymu, šią akimirką atrodau. Iš daugybės mudviejų ne itin malonių susirėmimų patirties žinoju, kad primerktos akys reiškia, jog jis mane vertina, pasirengęs stoti į kovą dėl ką tik iškrėstos šunybės. Be to, jose blykčiojo šelmiški žiburiukai, tiesą sakant, jo rudos akys tiesiog kibirkščiavo, ir aš supratau, kad man galas. Mat padūkėlis Vesas visada laimėdavo.

Kumštelėjau jam į krūtinę.

– Ką padarei mano automobiliui?

– Nieko nepadariau tavo automobiliui *per se*.*

– *Per se?*

– Oho, nekalbėk nešvankybių, Buksbaum.

Užverčiau akis. Jo lūpose šmėstelėjo išdykėliška šypsena. Po akimirkos jis tarė:

– Buvo smagu. Beje, man patinka tavo močiutės bateliai, bet turiu bėgti.

– Vesai...

Jis apsisuko ir nudrožė sau, tarsi nebūčiau tarusi nė žodžio. Tiesiog ramiai, trykšdamas pasitikėjimu savimi, nužingsniavo namų link. Priėjęs verandą, atlapojo tinklines duris ir per petį šūktelėjo:

– Geros dienos, Liza.

* Savaiame, pats savaiame, pats vienas (lot.).

Ji negalėjo būti gera. Nes, iš tiesų, jis visai nenorėjo, kad mano diena būtų gera. Pažvelgiau į automobilį, būgštaudama dėl to, kad reikės atidaryti dureles.

Matote, mudu su Vesu Benetu kariavome nuožmų karą be jokių taisyklių dėl vienintelės laisvos automobilio stovėjimo vietos gatvės gale. Dažniausiai laimėdavo jis, tačiau tik todėl, kad buvo niekingas sukčius. Jam atrodė, kad labai juokinga rezervuoti Vietą, paliekant ten daiktus, kurių neįstengdavau pakelti. Geležinį stalą, sunkvežimio variklį, monstro visureigio ratus. Na, suprantate.

(Nors jo kvailiojimai sulaukė atgarsio rajono feisbuko puslapyje – mano tėtis buvo grupės narys – ir seni paskalų mėgėjai prie savo klaviatūrų putojo iš pykčio dėl šių piktžaizdžių, darkančių rajono kraštovaizdį, niekas niekada jam nieko nesakė ir nepabandė sustabdyti. Kur teisybė?)

Bet šįkart pergalę švenčiau aš, mat vakar man į galvą šovė puiki mintis paskambinti į savivaldybę ir pranešti, kad senasis gerasis Veslis nusprendė palikti savo automobilį Vietoje tris dienas iš eilės. Omahoje galiojo dvidešimt keturių valandų taisyklė, taigi jis užsidirbo mielą baudelę.

Neslėpsiu, matydama, kaip pareigūnas užkiša baudos kvitą už Veso automobilio valytuvo, virtuvėje sušokau džiaugsmo šokį.

Prieš įlipdama į savo automobilį ir prisisėgdama saugos diržą, apžiūrėjau visas keturias padangas. Girdėjau, kaip Vesas juokiasi. Kai pasilenkiau ir piktai dėbtelėjau į jį pro keleivio langą, paradinės durys užsitrenkė.

Tada pamačiau, kas jį taip pralinksmino.

Pačiame mano automobilio priekinio stiklo viduryje baltavo Veso baudos kvitas, pritvirtintas skaidria lipnia juosta, kurios beveik nesimatė. Daugybė sluoksnių pakavimo juostos.

Iššokusi iš automobilio, pabandžiau nagu atkrapštyti bent vieną jos kampą, tačiau juosta tvirtai laikėsi prie stiklo.

Koks mulkis.

Pagaliau, nugremžusi pakavimo juostą skustuvu, nusigavau iki mokyklos ir, giliai kvėpuodama, kad vėl pasieksčiau zen būseną, įžengiau pro duris. Ausinėse skambėjo „Bridžitos Džouns dienoraščio“ garso takelis. Žiūrėjau šį filmą vakar vakare – tūkstantąjį kartą gyvenime – tačiau šįkart garso takelis, regis, tiesiog atitiko mano būseną. Scena, kurioje Markas Darsis karštai bučiuoja Bridžitą, sakydamas: *O taip, dar ir kaip bučiuojasi*, žinoma, buvo svaiginamai žavinga, bet ji negniaužtų kvapo ir neverstų aikčioti: *O Dieve*, jei ne Vanas Morisonas, fone dainuojantis „Tokiós kaip tu“.

Taip, esu keistuolė, kuri žavisi filmų garso takeliais.

Tą dainą užgrojo, kai ėjau pro valgyklą, skindamasi kelią per mokinių, užtvindžiusių koridorius, minią. Muzika – kai klausaisi jos pakankamai garsiai per geras ausines (o aš turėjau pačias *geriausias*) – padėdavo apgludinti aštrius gyvenimo kampus. Vano Morisono balsas vertė mane jaustis taip, tarsi plaukčiau sausakimšu koridoriais prieš srovę, tarsi tai būtų scena iš kokio nors filmo, o ne tikras galvos skausmas.

Galų gale pasiečiau antrojo aukšto tualetą, kur kiekvieną rytą susitikdavau su Džoselina. Mano geriausia draugė amžinai pramiegodavo, todėl dažniausiai pasidarydavo makiažą mokykloje, prieš pat nuskambant skambučiui.

– Liza, man patinka tavo suknelė, – pašnairavo į mane Džosė, prieš veidrodį skubiai valydamą akis vatos pagaliuku. Paskui, išsitraukusi tušą, šepetėliu ėmė tepti blakstienas. – Gėlės – absoliučiai tavo stilius.

– Ačiū! – Žengiau prie veidrodžio ir pasisukiojau, kad įsiti-
kinčiau, jog mano vintažinė varpelio formos suknelė neprilipo
prie kelnaičių ar neatsitiko dar kas nors ne mažiau gėdingo. Už
mūsų dvi striksės, panirusios į baltą dūmų debesį, traukė elektro-
nines cigaretės. Šyptelėjau joms, nepraverdama lūpų.

– Stengiesi rengtis kaip pagrindinės tavo filmų herojės, ar tai
tik sutapimas? – paklausė Džosė.

– Nesakyk „tavo filmų“, lyg būčiau priklausoma nuo porno-
grafijos ar ko nors panašaus.

– Žinai, ką turiu galvoje, – sumurmėjo Džosė, skirdama blaks-
tinas žiogeliu.

Tikrai žinojau. Kiekvieną vakarą žiūrėdavau mėgstamiausias
mamos romantines komedijas iš jos surinktos DVD kolekcijos,
kurią po mirties man paliko. Tomis akimirkomis jausdavausi ar-
čiau jos; lyg maža mamos dalelė būtų žiūrėjusi jas drauge su ma-
nimi. Galbūt todėl, kad darėme tai Tiek. Daug. Kartu.

Tačiau Džoselina apie tai nė nenutuokė. Mudvi užaugome
toje pačioje gatvėje, bet geromis draugėmis tapome tik dešimtoje
klasėje, taigi, nors ji žinojo, kad mano mama mirė, kai mokiausi
penktoje klasėje, niekada apie tai nesikalbėjome. Ji manė, kad esu
apsėsta surasti meilę, ir laikė mane beviltiška romantike. Niekada
nebandžiau pakeisti jos nuomonės.

– Ei, ar klausei tėčio dėl absolventų iškylos? – Veidrodyje mano
akys susitiko su Džosės akimis. Supratau, kad ji susierzinusi. Po
teisybei, nustebau, kad iškart neuždavė šio klausimo man vos įėjus.

– Vakar jis grįžo namo, kai jau miegojau. – Tai buvo gryna
tiesa, bet galėjau paklausti Helenos, jei iš tikrųjų būčiau norėjusi
tai aptarti. – Pasikalbėsiu su juo šiandien.

– Kurgi ne. – Džosė užsuko tušo tūbelę ir įmetė ją į kosmetinę.

– Tikrai. Pažadu.

– Eime. – Ji įgrūdo kosmetinę į kuprinę ir čiupo kavos puodelį. – Negaliu vėl pavėluoti į literatūrą, nes būsiu palikta po pamokų, be to, pažadėjau Keitei, kad paliksiu gumos prie jos spintelės.

Pasitaisiau ant peties kabantį krepšį ir pažvelgiau į savo atvaizdą veidrodyje.

– Palauk... pamiršau lūpdažį.

– Neturime laiko lūpdažiui.

– Lūpdažiui visada yra laiko. – Atsegusi šoninę kišenę išsitraukiau savo naująjį favoritą – sodriai raudonos spalvos. Jei atsitiktinai (visiškai atsitiktinai) manasis Makdrimis* išdygtų kur nors čia, norėjau, kad mano lūpos atrodytų nepriekaištingai. – Eik pirma.

Džosė išmovė pro duris, o aš pasidažiau lūpas. Daug geriau. Įsimečiau lūpdažį į krepšį ir vėl užsidėjau ausines. Išėjusi iš tualeto, paspaudžiau mygtuką, leisdama „Bridžitos Džouns dienoraščio“ garso takeliui užlieti mano smegenis.

Klasės, kurioje turėjo vykti anglų literatūros pamoka, galiename suole radau sėdinčias Džosę ir Leinę Morgan. Klestelėjau į laisvą vietą tarp jų ir nusmaukiau ausines ant kaklo.

– Kaip atsakei į aštuntą klausimą? – kalbėdama su manim, Džoselina skubiai baigė daryti namų darbus. – Pamiršau perskaityti knygą, taigi neturiu žalio supratimo, kodėl Getsbio marškiniai pravirkdė Deizę.**

Ištraukiau savo užduočių lapą ir, kol Džosė nusirašinėjo atsakymą, nužvelgiau Leinę. Jei kas nors atliktų apklausą pasauliniu

* Išgalvotas ABC medicinos draminio serialo „Grėjaus anatomija“ personažas, kurį suvaidino Patrickas Dempsey'is.

** JAV rašytojo Francio Scotto Fitzgeraldo (1896–1940) romano „Didysis Getsbis“ veikėjai.

mastu, visi žmonės vieningai sutiktų, kad ši mergina nuostabi; tai buvo neginčijamas faktas. Ji turėjo vieną iš tų žavingų nosyčių, dėl kurių tikriausiai ir atsirado poreikis atsirasti žodžiui „daili“. Jos akys buvo didžiulės kaip Disnėjaus princesės, o šviesūs plaukai, žvilgantys ir švelnūs, atrodė lyg iš šampūno reklamos. Gaila, kad Leinės siela buvo visiška jos išvaizdos priešingybė.

Klaikiai jos nemėgau.

Pirmąją dieną darželyje, pamačiusi, kad man iš nosies bėga kraujas, ji sušuko *fuuuuu* ir tol baksnojo pirštu mano pusėn, kol visa grupė ėmė spoksoti į mane su pasišlykštėjimu. Trečioje klasėje pasakė Deivui Adelmanui, kad mano užrašų knygelė pilna jam skirtų meilės raštelių. (Tai buvo tiesa, bet juk ne čia esmė.) Leinė viską jam išpliurpė, o Deivas, užuot pasirodęs mielas ar žavus, koku, prisižiūrėjusi filmų, jį laikiau, pavadino mane keistuole. Penktoje klasėje, netrukus po to, kai mirė mama, valgykloje man paskyrė vietą šalia Leinės. Kiekvieną dieną, knibinėdama neskanų karštą maistą, žiūrėdavau, kaip ji atsidaro rausvą priešpiečių dėžutę nustebindama visą stalą gardėisiais, kuriuos jos mama pagamino specialiai jai.

Dailiai supjaustyti sumuštiniai, naminiai sausainiai, šokoladiniai pyragaičiai su pabarstukais – tai buvo vaikams skirtų kulinarijos šedevrų, paruoštų su didele meile, rojus.

Bet labiausiai mane skaudino rašteliai.

Nebuvo nė vienos dienos, kad priešpiečių dėžutėje Leinė nebūtų radusi mamos brūkštelėto raštelio. Tai buvo linksmi, trumpi laiškėliai, kuriuos ji garsiai skaitė savo draugėms. Su juokingais piešiniais parašėse. Kartais, slapčia dirstelėjusi, jų apačioje pamatydavau pasvirusiomis raidėmis išraitytą užrašą „Su meile, mama“, apsuptą mažų širdelių, ir taip nuliūsdavau, kad nebėjstengdavau praryti nė kąsnio.

Visi manė, kad Leinė yra nuostabi, graži ir protinga, tačiau aš žinojau, kaip yra iš tiesų. Ji mokėjo apsimesti miela, bet, kiek prisimenu, nuolat į mane svaidė kreivus, niekinamus žvilgsnius. Kiekvieną kartą pažvelgusi į mano veidą, nutaisydavo tokią išraišką, tarsi jame būtų išvydusi kažką keisto ir negalėtų apsispręsti, ar jai šlykštu, ar juokinga. Po išoriniu grožiu slėpėsi supuvęs vidus ir vieną dieną pasaulis turėjo pamatyti tai, ką mačiau aš.

– Gumos? – Leinė kilstelėjo savo tobulai išlenktą antakį ir ištiesė man pakelį „Doublemint“.

– Ne, ačiū, – sumurmėjau ir sutelkiau dėmesį į klasėje pasirodžiusią poniją Adams, kuri paprašė atiduoti namų darbus. Surinkusi mūsų užduočių lapus, ji ėmė postringauti apie literatūrą. Visi rašėsi pastabas savo mokykliniuose nešiojamuose kompiuteriuose, o kampiniame suole sėdintis Koltonas Sparksas linktelėjo man, kilstelėdamas smakrą.

Vyptelėjusi nudūriau akis į kompiuterį. Koltonas buvo mielas. Mokslo metų pradžioje susitikinėjau su juo ištisas dvi savaites, bet galiausiai viskas baigėsi *šiaiپ sau*. Kaip, tiesą sakant, baigdavosi visi mano pasimatymai: *šiaiپ sau*.

Dvi savaitės – tiek vidutiniškai trukdavo mano santykiai, jei apskritai tai galima vadinti santykiais.

Paprastai viskas klostydavosi taip: pamačiusi žavų vaikną, svajodavau apie jį kelias savaites, įsivaizduodama, kad jis mano vienintelis, tobulas sielos draugas. Vidurinėje mokykloje visi santykiai iš pradžių teikdavo didžiulių vilčių. Tačiau baigiantis antrai savaitei, mums dar net oficialiai netapus pora, beveik visada pajusdavau *ikq*. Mirties nuosprendį kiekvienai išsiskleisti nespėjusiai draugystei.

Iko apibrėžimas: pasimatymų srities terminas, apibūdinantis staigų pasibjaurėjimo jausmą, užplūstantį užmezgus romantinius santykius su žmogumi, kai jis padaro ką nors netinkamo.

Džosė sakydavo, kad aš tik žiūrinėju, tačiau niekada neperku. Paaškęjo, kad ji buvo teisi. Bet mano polinkis į trumpučius, vos dvi savaites trunkančius santykius sužlugdė planus dėl išleistuvių vakaro. Norėjau į jį eiti su kuo nors, kas priverstų mano širdį virpėti, bet ar mokykloje dar buvo likęs bent vienas vaikinys, kurio kandidatūros nebūčiau apsvarsčiusi?

Formaliai vakarui partnerį turėjau – ketinau ten eiti su Džose. Tik kad... kulniuoti į išleistuves su geriausia drauge atrodė visiška nesėkmė. Žinojau, kad bus smagu – prieš tai pavakarieniausime su Keite ir Keside, linksmomis merginomis iš mūsų mažos draugijų grupelės, tačiau išleistuvės turėjo tapti paaugliškos romantikos viršūne. Išleistuvės – tai iškelti plakatai-kvietimai, derančios gėlių puokštelės, aikčiojimai iš nuostabos dėl to, kaip atrodo vilkinti suknele, ir saldūs bučiniai po pigiu disko rutuliu.

Tai Endriu Makartis ir Molė Ringvald iš sumautos „Gražuolės rausva suknele“*.

Tikrai ne draugijų vakarienė „Cheesecake Factory“, po kurios traukiama į mokyklą ir nejaukiai šnekučiuojamasi prie sienos, romantiškoms porelėms šokant ir glamžantis.

Žinojau, kad Džoselina manęs nesuprastų. Jai atrodė, kad išleistuvės yra niekuo neypatingas įvykis, tiesiog mokyklos šventė, kuriai reikia pasipuošti. Ji tikrai pasijuoktų, jei prisipažinčiau, kad jaučiuosi nusivylusi. Jau niršo dėl to, kad vis atidėlioju suknėlės paieškas, bet neturėjau tam ūpo.

* Amerikiečių romantinė komedija-drama paaugliams apie meilę ir socialines klišes Amerikos vidurinėse mokyklose devintajame dešimtmetyje. Pagrindinius vaidmenis atlieka Andrew McCarthy'is ir Molly Ringwald.